

“ПОКАЖИ мені своє подвір'я і я скажу, який ти господар” – саме так можна перефразувати відоме прислів'я про друга. Бо й справді, в обійсті, де живе справжній господар, і лад кругом, і чистота, і впорядкованість. Чого не скажеш про нечупар – тих наших земляків, для кого власне подвір'я стало місцем сміттєзвалища чи складом непотрібних речей.

Проблема побутових відходів – одна з найбільш актуальних у всьому світі, хоч деякі мудреці прагнуть довести пряму пропорційність зростання їх кількості із зростанням добробуту людини. Можливо, що в цьому щось і є, але не для нас (зараз, хіба що). Бо ріст куп сміття швидше свідчить про зниження рівня нашої культури.

Оскільки мені за службовими обов'язками частіше доводиться перейматися санітарним станом Володимирця, то й мову я вестиму більше з райцентрівської “дзвіниці”.

Найбільшу потребу у наведенні санітарного порядку в райцентрі створює весняний період, коли сонце, як скальпель хірурга, відкриває з-під снігу гнійні виразки нашої безгосподарності. Більше того, за давньою традицією кожен намагається до Великодня впорядкувати і благоустроїти

Подвір'я – дзеркало господаря

садибу, територію, що до неї прилягає. Лише особливо ліниві й байдужі не поспішають із цією справою, бо сором перед людьми – для них щось дуже абстрактне й неістотне.

Комунальна ж служба завжди готова розділити певну частку клопотів з наведення чистоти: вона організовує вивезення сміття, допомагає німечим та самотужки доставляють “продукти” своєї діяльності у цю місцину. Але, вибачайте за натуралізм, тільки свинством можна назвати той факт, що окремі особи, вивозячи сміття, минають сміттєзвалище і весь непотріб скидають у навколишніх лісах і посадках. Дехто знаходить для цього ще ближчу місцину – водостічну

канаву чи пус-тир. Хай це буде навіть в су-сіда, аби лиш не біля власної до-мівки.

Якщо хтось хоче спробува-ти заперечити мені, звинувати-ти в необ'єктив-

ності, то можу назвати не один десяток конкретних адрес: сліди нашої побу-тової культури можна зу-стріти на околицях Володи-мирця у будь-якому напрям-ку – відразу ж за крайніми будівлями.

Втім, не тільки побу-товими відходами завалюємо наші вулиці – на багатьох із них організовано справжні склади: будівельних мате-ріалів, припасів сіна й со-ломи, гною і дров. І стосу-ється це тих вулиць, де свого часу не потурбува-лися про спорудження тро-туарів. Так, наче господарі цих “складів” протестують: “У нас нема такої цивілізації, як на центральних вулицях, то й не вимагайте від нас порядку”.

Але його, цей порядок, вимагати доводиться. В ім'я профілактики різноманітних інфекцій, в ім'я чистоти дов-кілля, в ім'я звичайної охай-ності. Побільше б тільки ви-могливості було до нечупар з боку місцевої влади.

Василь РИБАК,
лікар відділення
комунальної гігієни
райСЕС.